



Af Kai Kjær-Hansen
dr.teol. og konsulent i
Den Danske Israelsmission

15. søndag efter trinitatis

I Guds gode hænder

Tekst: Matt 6, 24-34

Jesus sagde: »Ingen kan tjene to herrer. Han vil enten hade den ene og elske den anden eller holde sig til den ene og ringeagte den anden. I kan ikke tjene både Gud og mammon.

Derfor siger jeg jer: Vær ikke bekymrede for jeres liv, hvordan I får noget at spise og drikke, eller for, hvordan I får tøj på kroppen. Er livet ikke mere end maden, og leget met mere end klæderne? Se himlens fugle; de sår

ikke og høster ikke og samler ikke i lade, og jeres himmelske fader giver dem føden. Er I ikke langt mere værd end de? Hvem af jer kan lægge en dag til sit liv ved at bekymre sig? Og hvorfor bekymrer I jer for klæder? Læg mærke til, hvordan markens liljer gror; De arbejder ikke og spinder ikke. Men jeg siger jer: End ikke Salomo i al sin pragt var klædt som en af dem. Klæder Gud således markens græs, som står i dag og i morgen kastes i ovnen, hvor meget snarere så ikke jer,

I lidettroende? I må altså ikke være bekymrede og spørge: Hvordan får vi noget at spise og drikke? Eller: Hvordan får vi tøj på kroppen? Alt dette søger hedningerne jo efter, og jeres himmelske fader ved, at I trænger til alt dette. Men søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift. Så vær ikke bekymrede for dagen i morgen; dagen i morgen skal bekymre sig for det, der hører den til. Hver dag har nok i sin plage.«

Hvad der er sværest: ikke at tjene to herrer eller ikke at bekymre sig, ved jeg ikke. Ofte tjener vi mange herrer - og bekymrer os meget. Det gjorde Jesu disciple åbenbart også. De kaldes lidettroende. Ganske vist er det bedre at være lidettroende end at være vantro, men det betyder ikke, at de lidettroende undgår kritik af Jesus. Bemærkelsesværdigt er det, at kritikken for at være lidettroende altid i Mattæusevangeliet har adresse til disciplene, endda inderkredsen, de tolv. Det passer derfor udmærket, at denne karakteristik også findes i Bjergprædikenen, hvor Jesus underviser om Himmerigets retfærdighed. Kritikken af disciplene kan derfor naturligt forlænges til at være en kritik rettet mod hans troende kirke. De vantro er her sat udenfor, eller rettere: de er med, men netop som »hedninger«, der gør det forkerte: de lader sig besætte af bekymringer. Når man er vantro, kan man jo ikke være lidettroende; de to ting udelukker hinanden. Og Jesu kirke - uanset hvor mange forhenværende hedninger der er med i den, os selv inklusive - skal ikke leve på hedsvis. Hverken når det drejer sig om penge og ejendom, dvs. mammon, eller når det drejer sig om bekymringer. Dette er godt jødisk tænkt.

I Israels såkaldte trosbekendelse, Shema Israel, lyder det: »Hør, Israel! Herren vor Gud, Herren er én. Derfor skal du elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele din styrke« (5 Mos 6,4-5).

Når rabbinerne diskuterede denne tekst, forstod de det at elske Gud »af hele dit hjerte« om den udelte kærlighed til Gud: du skal elske Gud helt, ikke delt. »Af hele din sjæl« forstod de på denne måde: også om han tager din sjæl, dvs. dit liv, og du må dø for hans navns skyld. Og »af hele din styrke«: med al din ejendom, alt det Gud har givet dig, kort sagt: med al din mammon.

I beretningen om Jesu fristelse i ørkenen umiddelbart forud for Bjergprædikenen er det vist, at Jesus er Guds lydige søn, der elsker Gud af hele sit hjerte, sin sjæl og styrke. Nu lyder fordringen fra Guds søn til hans disciple, til Himmerigets disciple, som er blevet tilsagt del i Himmeriget og har taget imod det og ikke samler sig skatte på jorden: Ingen kan tjene to herrer. Elsk Gud helt! Også når han tager dit liv! Også med din mammon!

Hvis man vil, kan man tage Jesu ord ud af deres sammenhæng, og enhver kan bruge dem som sin livsvisdom. Den, der smiler mest, lever længst! Spis drik og vær glad, mens du har livet. Nyd alt det gode, som skæbnen har tildelt dig. Ingen kan lægge en dag til sit liv ved at bekymre sig. Hver dag har nok i sin plage. Men den livsfilosofi modsiges af Jesus andre steder i evangeliet. Jesu ord er mere end banal livsfilosofi. De er også mere end en optimistisk naturromantik. Fugle falder nemlig til jorden. Liljer visner og bruges i oven. Hans ord forudsætter, at Gud er til og at mennesker lever i

ansvarlighed over for ham.

Mammon giver mennesker sikkerhed, en illusorisk sikkerhed. Gud giver mennesker, der søger hans rige og gør hans vilje, tryghed. Det hænger sammen med den fundamentale tanke, at Gud er herre over liv - og død. Han har alt under kontrol - også når den virkelighed, vi kan se, siger det stik modsatte. Som den himmelske fader vil han mennesker det bedste. Bekymringer hjælper intet. Bøn og handling i tiltro til Guds omsorg er troens svar, når bekymringer på egne og Guds vegne forsøger at besætte os.

Hverken himlens fugle eller markens liljer er skabt i Guds bilde. Det er mennesket. Derfor må Jesu disciple have lov til at regne med, at Gud har desto større omsorg for mennesker. Også når det ender med død. Det værste er nemlig ikke at dø, for der er Jesu disciple også i Guds gode hænder og under hans omsorg. Det værste er at gå glip af

livet, livet med Gud, her og nu - og siden.

Og det bedste er at gøre Guds vilje, søge det vigtigste, nemlig Guds rige, og lægge alt i hans gode hænder. Og så tage konsekvenserne af det:

At glæde sig over Guds velsignelse i gode dage og lade andre få del i denne velsignelse. At holde Guds velsignelse for sig selv er en uting.

At leve troens liv nu i tiltro til Gud, så spørgsmålet om hvorvidt man får et langt eller kort liv ikke paralyserer en så meget, at man ik-

ke lever et fortrøstningsfuldt liv med Gud nu -trods synd og sygdom og død og alskens uretfærdighed.

At have tiltro til, at selv om man ikke mærker Guds velsignelse, er han ikke desto mindre den gode fader, som har alt under kontrol. Også når man ikke forstår ham.

Uden at nedskrive løftet om Guds omsorg, sådan som den kommer til udtryk i Jesu ord til hans disciple, har både livet og kristenlivet imidlertid flere facetter, end der kommer til udtryk i vores tekst. Men her er budskabet: overlad trygt alt i Guds gode hænder. Lad ikke denne verdens bekymringer besætte dig, så livet med Gud kvæles.

Når f. eks. Paulus skriver: »Jeg kender til at have ringe kår, og jeg kender til at have overflod. I et og alt er jeg indviet, både at være mæt og at sulte, både at have overflod og at lide mangel« (Fil 4,12) - så var han vel også under Guds omsorg, når han var sulten. Samme Paulus kendte til at have bekymringer for menighederne (2 Kor 11,28). Alligevel kan han skrive: »Vær ikke bekymrede for noget, men bring i alle forhold jeres ønsker frem for Gud i bøn og påkaldelse med tak« (Fil 4,6). Og apostlen Peter rammer plet, når han giver lidettroende kristne følgende opfordring: »kast al jeres bekymring på ham [Gud], for han har omsorg for jer« (1 Pet 5,7).

Er det rigtigt, så lad os gøre det - og leve livet nu i tro på livets Gud.